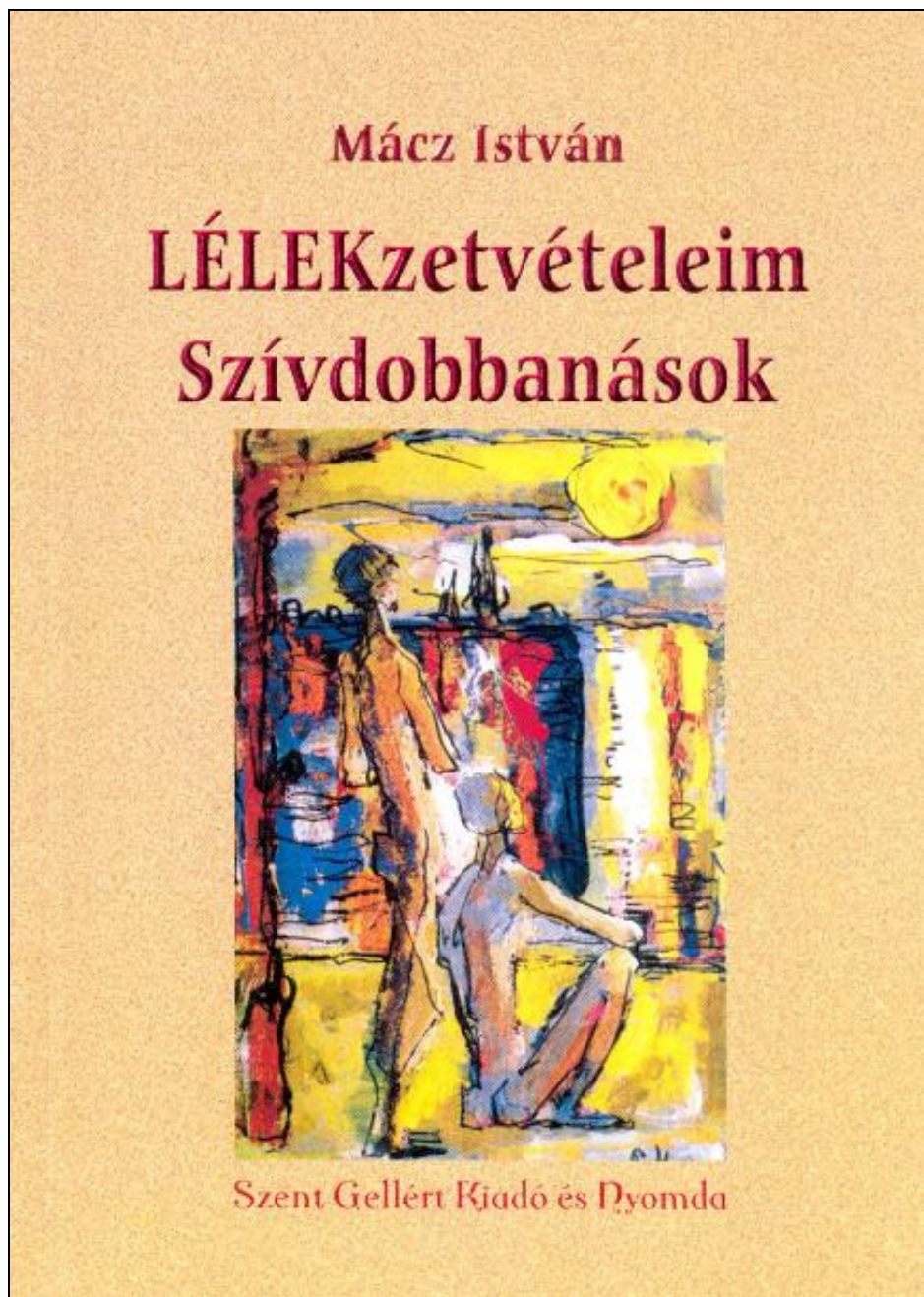

Mácz István Lélekzetvételeim – Szívdobbanások

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyar nyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Impresszum

Mácz István
LÉLEKzetvételeim – Szívdobbanások

Veritas, Pulchitudo, Bonitas
Spes, Fides, Caritas
MCMLVII. Magnificat – MMVII. Te Deum

A borító Prokop Péter festményének felhasználásával készült

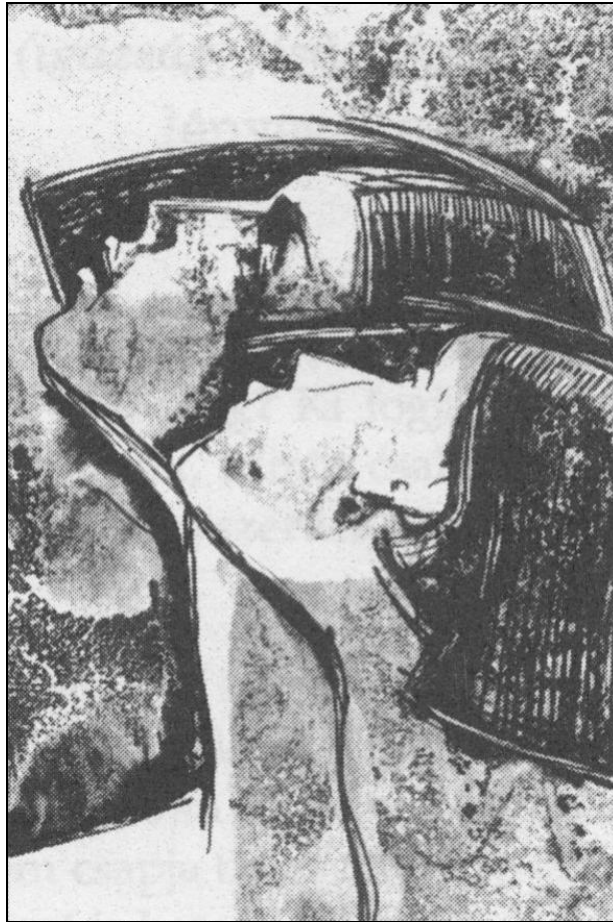
A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című könyv elektronikus változata. A könyv 2007-ben jelent meg a Szent Gellért Kiadó és Nyomda gondozásában az ISBN 978-963-696-383-5 azonosítóval. Az elektronikus változat a szerző engedélyével készült. A könyvet lekipásztori célokra a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár szabályai szerint lehet használni. Minden más jog a szerzőé.

Tartalomjegyzék

Impresszum	2
Tartalomjegyzék	3
LÉLEKzetvételeim	4
Közelítések a titok (igazság jóság, szépség) lényegéhez	4
Sejtések az igazság, a jóság, a szépség „tetteiről”	8
Az ember (mikor és hogyan) igaz, jó, szép?	10
Isten (és) az Igazság, a Jóság, a Szépség	15
Epilógus	17
Szívdobbanások	18
Bevezető sorok.....	18
Uram... ..	20

LÉLEKzetvételeim

Csiby Mihály: Kiválasztottak

Közelítések a titok (igazság jóság, szépség) lényegéhez

Mi az igazság? Mi a jóság? Mi a szépség? Ki mondta már meg? Ki fogja megmondani? – Mégis érezzük, szinte csalhatatlanul tudjuk, mindhárom egyszerűen: VAN!

Az éhség kenyeret keres. A szomjúság víz után kutat. Tüdőnk levegőt követel. Nem hiába. Van kenyér, van víz és van levegő. A lét és az élet nem csapja be az embert. – Ám az ember igazságot is keres, jóság után kutat és szépséget követel. A lét és az élet nem csaphatja be: van Igazság, van Jóság, van Szépség. Nem küzd hiába, élnie érdemes.

Abszolút értelemben az igazság kimondhatatlan, a jóság felfoghatatlan, a szépség láthatatlan...

Az igazságot, amikor fogalmakba, szavakba fogalmazzuk, megcsonkítjuk. A jóságot, amikor tetten akarjuk érnit, kisiklik kezünk közül. A szépséget, amikor láttatni akarjuk, eltakarjuk.

Az igaz jó és szép. Nélkülük nem lenne az. A jó igaz és szép. Nélkülük nem lenne az. A szép igaz és jó. Nélkülük nem lenne az.

Akkor hát mi a különbség köztük? A három valamiképpen mégis egy, vagy „AZ EGY”?

Maga az egyetlen VALÓSÁG?!

Hajtsd meg a fejed. Titokba nézel... Egy misztérium örvénylik előtted, egy misztérium magassága tornyosul szemed előtt a Végtelen felé.

Létezése nem attól függ, felfogod-e, érted-e, vagy csupán sejtet, csodálsz, átengeded magad vonzásának, és önmagad titkaiba segí, és szárnyat ad a Végtelen felé...

Őselem a levegő, a föld, a tűz, a víz. Őselem a szépség, a jóság, az igazság, a szentség.

Nélkülük élni nem tudunk. Őselemek által virágzik az emberi élet.

Hol az igazság? Hol a jóság? Miért nem látni a szépséget? Holott él az igazság, jóság nélkül halott lenne a világ, és mindenek ellenére szemünk előtt lángol a szépség.

Az igazság és jóság fénye a szép. A szépség szíve a jó, lelke az igaz.

Jóság és igazság híján csupán látszat a szépség!

Igazság, jóság, szépség – egyike a másiknak gyökere és gyümölcse...

Jónak és szépnek gyökere az igazság és egyben az igazság gyümölcsei is ők.

Igaznak és szépnek gyökere a jóság és egyben az igaz és szép gyümölcsei is ők.

A szépség gyökeréből nő ki az igaz és a jó, és egyben gyümölcsei is neki.

A valóság arcának egyik fele a jó, másik az igaz. Az egész arcnak ékessége pedig a szép.

Tudnunk kell, hogy a bölcsélet alapértéknek ítéli az igazságot, mely megismerési igényünket elégíti ki. A jóság szintén alapérték, mely az akaratunknak célja. A szépség főérték, amely gyökerében hatja át a létet.

Az igazság legyőzhetetlen, bár olykor vereséget szenved. A jóság kiirthatatlan, noha gyakran elnyomják. A szépség megszünhetetlen, noha a rút hivalkodóan eltakarja.

Az igazság érvénye időtlen. A jóság múlhatatlan nyomot hagy. A szépség virágai hervadhatatlanok.

Ha elpusztíthatatlan az igazság, jóság, szépség, akkor elpusztíthatatlan maga az élet is.

A hit az igazságot látja. A remény bíz a jóságban. A szeretet szépségbe öltözik.

Az igazságot teljessé teszi a hit. A jóságnak jövőt ígér a remény. A szépség teljesen kibontakozik a szeretetben.

Ikertestvérek: hit és igazság, jóság és remény, szépség és szeretet.

A hitnek mécses az igazság, az igazságnak fényszóró a hit.

A remény célját látja a jóságban, a jóság erőt merít a reményből.

A szeretet nem tud ellenállni a szépségnek, a szépségben szívként dobog a szeretet.

Az igazság „egyenes”, a jóság „kör”, „gömb” a szépség.

Az igazság egyszerű, mint a kála. A jóság gazdag, mint a rózsza. A szépség orchidea!

Az igazság hideg, a jóság meleg, csillog a szépség.

Az igaz „szikár”, a jó „telt” – a szép? A szép „csak” szép.

Az igazság harc. A jóság béke. Nyugalom a szépség.

Szépség nélkül zord az igazság, komor a jóság. Igazság és jóság nélkül lepkeszárny himpóra csupán a szépség.

A rút szeplőt ejt a szépre. Megsebzí a jót a gonosz. Hazugsággal szennyezi az igazat a hamis.

Az igazságot kevesen értik. A jóság sokat követel. A szépség elbűvöl, és könnyen hódít meg mindenkit.

Dárda az igazság. Pajzs a jóság. Sisak a szépség.

Az igazságot nem csökkenti a homály. A jóságba nem fér a rosszindulat. A szépséget nem torzítja a fogyatékoság.

Igazság nélkül az ember vak, jóság nélkül béna, szépség nélkül nincsenek szárnyai.

Mindig keresztúton jár az igazság, a jóság hordja mindennapi keresztjét, a szépség szomorúan szép.

Kerékbe törhetik az igazságot. Keresztre feszíthetik a jóságot. Rútsággal fojtogathatják a szépséget... Mégis élnek, mindent túlélnek, mint viharokat a fák gyökerei és az ég csillagai.

Az igazság győzelem, a jóság alázat, a szépség csoda.

Hány arca van az igazságnak, jóságnak, szépségnek? Ezer? Millió?? Megszámlálhatatlan, mint a tenger hullámverése. Hiszen másként igaz az igaz a csecsemőnek, másként a kisgyermeknek, az ifjúnak, a felnőttnek és az aggnak. A jóság és szépség is más-más életkorok szerint, holott egy, EGYETLENÉGY, de aki felfogja, éli, személyiségének egyetlenségén keresztül láthatja és élheti.

EGYETLENÉGY a szép, a jó, az igaz, bár megszámlálhatatlan arccal néznek ránk.

Az igazság felkiáltójel. A jóság nyitott, mint a kettőspont. A szépség kérdőjelekkel tele.

Az igazság szánt. A jóság vet. A szépség arat.

Az igazság túlmutat önmagán. A jóság nem keresi a magáét. A szépség másoknak kíván tetszeni.

Az igazság fehér. A jóság vérpiros. A szépség maga a szivárvány.

Az igazság alázatos, a jóság szerény, szemérmes a szépség.

A szivárvány hét színe, ha „egybeesik”, fehér. Az igaz és jó „egybeesése” szép.

Az igazság olykor túl kemény, a jóság olykor gyöngye, a szépség könnyen elérzékenyül.
Egymással egyesülve, egységben érik el tökéletes önmaguk.

Minden igazság a Megismerhetetlen töredéke. Minden jóság az Elérhetetlen morzsája.
Minden szépség a Láthatatlan tört tükre.

Az igazság ára küzdelem. A jóság tettekkel vásárolható meg. A szépség ajándék.

Az igazság gyökér. Törzs a jóság. Lomb a virág és gyümölcs a szépség.

A testnek a kenyér, a víz, a levegő élet. A lélek kenyere az igazság, itala a jóság, levegője a szépség.

Az igazság erős, a jóság gyöngéd, megnyugtató a szépség.

Az igazság szépsége miatt nem riaszt, jósága miatt szeretetreméltó.

A jóságnak igazsága ad erőt, vonzóvá szépsége teszi.

A szépség igazsága által tündöklük, jósága által hódít.

Az igazság kemény. A jóság lágy. A szépség megfoghatatlan!

Az igazság felé az ész törtet, de birtokba csak a hit veszi.

A jóság felé az akarat törekszik, de a remény ülteti szívünkbe.

A szépség felé ezer vonzalom húz, de lelkünkbe a szeretet varázsolja.

Sejtések az igazság, a jóság, a szépség „tetteiről”

Az igazság keres, a jóság nem hagy nyugton, a szépség vibrál előttem szüntelen.

Az igazság izgat, nyugtat a jóság, gyönyörködtet a szépség.

Kormányoz az igazság, táplál a jóság, éltet a szépség.

Az igazság vezet, erőt ad a jóság, a szépség súgja: érdemes!

Szomjat olt az igazság, éhet olt a jóság, teljessé a szépség tesz.

Az igazság keze keményen megszorít. A jóságé puhán érint, a szépségé szelíden simogat.

Előre visz az igazság. Megtart a jóság. Lelket ad a szépség.

Az élet ereje az igazság. Az élet édessége a jóság. Az élet ékessége a szépség.

Az emberi élet hármasság célja: igazságosságot gyakorolni, jóságos tetteket cselekedni, szépséget teremteni.

Az igazság ítél, a jóság irgalommal cselekszik, a szépség „csak” gyönyörködtet.

Sem az időnek, sem a térnek nem foglya a szépség, az igazság, a jóság. Időfölöttiek, bár időben történnek. Térfölöttiek, bár a térben zajlanak. – Akiket áthatnak, sem térnek, sem időnek nem rabjai: szabadok!

Az igazság erősíti a hitet. A jóság a remény célja. A szépség szeretetben találja meg önmagát.

Értelmeknek táplálék az igazság. Akaratomnak eledel a jóság. Szívem étele-itala a szépség.

Az időtől sebezhetetlen szépség, igazság, jóság a velük egyesült lelkeket az örökkévalóba emelik.

A jóság termi a jótetteket, a szépség csupán átragyogja. Az igazság igazzá tesz, a szépség csupán fénybe vonja. A szép egyszerűen van, passzivitásában mégis ugyanolyan aktív, mint „testvérei”.

A rút szeplőt ejt a szépre. – Hiába!

A gonosz megsebzti a jót. – Meggyógyul!

A hazugság fojtogatja az igazat. – Túléli!

A hazugság gáncsot vet az igazságnak. A gonoszság csapdát állít a jóságnak. A csúnya sarát dobja a szépre. – És mi történik, mióta a világ a világ? Az igaz kikerüli a gáncsot, a jó elkerüli a csapdát, a szép letörli arcáról a sarat... Az örökkévalóságban biztos!

Az igazság fénylik, mint a Nap. A jóság a Nap melegével ölel. A szépség a napfény aranyával gazdagít.

Kiált az igazság, halkán szól a jóság, némán ragyog a szépség.

A szabadság oszlopa igazság. Szabadságban cselekszik könnyedén a jóság. A szabadság a szépség levegője, benne nyitja legszebb virágait.

Szabadságban győz az igaz, él a jó és tárul fel a szép.

Az igazság harsonák hangerejével hirdeti, amit meg nem hallani lehetetlen.

A jóság csellók és hárfák szelídségével szólongatja szívünket, hogy tegyük, amit tenni igazán emberi.

A szépség hegedűhangon könnyezi elénk az elmondhatatlant, és a hegedűk halk mosolyával édesget magához.

Az igazság a Megismerhetetlent kutatja.

A jóság az Elérhetetlen után vágyik.

A szépség a Láthatatlant akarja láttatni.

Az igazság állja a vádakat. A jóság áldozatra kész. A szépség rendületlenül hisz halhatatlanságában.

Az igazság célja a szentség, a jóság már lépéseket tesz felé, leghamarabb a szépség éri el.

Az igazság csupán dadog a Végtelenről. A jóság cseppeket ajándékoz a Végtelenből. A szépség képes érzékeltetni végesben a Végtelent.

Az igazság vonz. A jóság átölel. A szépség egyesülni kíván veled.

Az igazság felemel. A jóság lehajol. A szépség szárnyakat ad.

Szíven ragadott a jóság. Szememet bűvöli a szépség. Az igazság birtokba vesz.

Az igazság áll. A jóság térdel. A szépség röpül.

Látni tanít a szépség, szeretni a jóság, értékelni (ítélni) az igazság.

Az elárult igazság agyonnyomja árulóját. A megtagadott jóság nyugtalanítja tagadóját. A meggyalázott szépség gyalázóját örületbe kergeti.

A szépség behálóz. Markába fog a jóság. Utam állja az igazság. – Rabul ejtenek, hogy szabad legyek!

Az ember (mikor és hogyan) igaz, jó, szép?

Ki nem akar Igaz lenni? Ki ne szeretne Jó lenni? Ki nem vágyik arra, hogy Szép legyen? És hányónknak sikerül? Egyáltalán sikerülhet?

Hacsak az egyik megvalósul, a másik kettő vele jön. Hívatlanul. Nem reménytelen a vágy, ha igazak, jók, szépek akarunk lenni. Csak *akarni* kell. Akarni lankadatlanul. – Sikerül!

Igazságtalanok nem akarunk lenni. Gonoszok még kevésbé. Irtóznak a rútságtól. Mi segít, hogy ilyenekké ne váljunk? – Tegyük meg mindent, hogy igaz, jó és szép emberek legyünk!

Az emberben a gondolat, az érzés és a tett hármas egysége hármasság után kiált: igazság, jóság, szépség után.

Szegény, akinek nincs pénze. Vajon gazdag, aki rút, aki gonosz, aki igazságtalan, bár pénztárcája tele? Ám üres pénztárcával sem szegény, csodálatos gazdagságban él, aki igaz, aki jó, aki szép.

Igaz embert az igazság vezet. A jó ember kincse a jóság. A szép ember ékessége a szépség.

Igaznak lenni nagyszerű! Jónak lenni jó! Szépnek lenni tiszta öröm!

Az igaz ember jó, a jó pedig igaz – és mindkettő, ha valóban jó és igaz, akkor szép is.

Ha igaz voltom ingatag, jóságom kétséges, lehetek akkor szép?!

Az igaz arca nyílt, a jó arca befogad, a szép arca mosollyal melengtet.

Az ember ősi vágya igazgá, széppé, jóvá válni. – Képes rá egyedül? Az emberiség történelme, az egyének élete kudarcokról beszél. Egyedül nem képes vágyát megvalósítani. Ki segít neki? – Isten után kiált! A megszüntethetetlen vágy Istent követel. Téved az ember? Nem. Hiszen mint istenképmás hasonlítani akar Teremtőjéhez, aki Igaz, Jó és Szép, sőt ő maga az Igazság, a Jóság, a Szépség. – Ezért nem is marad az ember egyedül vágyával, mert őszinte vágya maga felé vonzza Teremtőjét, aki följe hajol istenségének három személyével...

Az igaz kincse az igazság. A jó gazdagsága a jóság. A szép vagyona a szépség.

Mi az élet értelme? – nem kérde, aki szép, jó és igaz.

Az igaz ember keresztúton jár. A jó ember naponta felveszi keresztjét. A szép ember könnyeivel a legszebb.

Az emberi természet vallási ösztöne célt lát abban, hogy jó, igaz és szép legyen.

Az igaz igaz lehet, ha még nem szent. A jó is lehet jó, ha még nem is szent. A szép is lehet szép, bár még nem szent. Ám a szent csak akkor szent, ha szép, igaz és jó. Aki pedig e három értékre törekszik, öntudatlan szentségre törekszik. Teljesíti a parancsot: Szentek legyetek!

„Szabadság, szerelem, e kettő kell nekem!” – kiáltja a költő. Igen, kell a kettő, de csak ha áthatja a „három”: a hit, remény, szeretet – s vajon mit ér a szerelem vagy szabadság, ha benne az ember nem igaz, nem jó és nem szép?!

A szép nem irigykedik a jóra és az igazra. A jó örül minden szépnek és igaznak. Az igaz saját „győzelmének” tekint minden szépet és jót. – Miért nincs ez így szívünkben is és emberi kapcsolatainkban?

Ki kételkedik abban, hogy kell kenyér, víz, napfény az élethez? Kételkedés nélkül érezzük, hogy az emberi élethez feltétlenül kell az igazság, a jóság és szépség.

Igaz ember csak az lehet, aki jó. Ám akiben él az igazság és a jóság, az egyben szép is. Jó csak az, aki egyben igaz. És az igazságos, jóságos ember megszépül. – Kérdés: lehet-e valóban szép ember az, akiből hiányzik a jóság és az igazság?

Az igazságot nem találom. Rejtve elöttem a jóság „titka”. A szépséget fátyol fedi. – Mégis keresem és vágyom utánuk, leskelődöm, hol találom?

Szomjazom az igazságot, éhezem a jóságot, kívánom a szépet. Mégis kelepcebe csal a hazugság, megtéveszt a gonosz, és a rút kápráztatja el a szemem.

Fejet hajtok az igazság előtt, a jóság hívó szavára igent mondok, a szépséget szívembe engedem.

Az igazságosság igazgató, a jóság jóvá, a szépség kiegyensúlyozó.

Értelmem szomját az igazság enyhíti. Szívem vágyát a jóság elégíti ki. A szépség egész lényem betölti.

Igazságos legyen a világ! – Legyek igazságos magam is.

Jó legyen a világ! – Nap nem múlhat el jótetteim nélkül.

Szép legyen a világ! – Általam is szépüljön.

Sok a rossz! – Ritkítsad jóságoddal.

Árad a hazugság! – Igazságaid vessenek gátat neki.

Rúttá válik arc, lélek! – Széppé tisztítsd őket.

Aki gyalázza a szépséget, az igazságot és a jóságot is fojtogatja.

Aki kételkedik a jóságban, az nem hisz az igazságnak és a szépségnek sem.

Aki az igazságra kezét emel, az a jóság és a szépség gyilkosa is.

Ha életed gyökere az igazság, a jóság, a szépség, akkor életed maga válik igaz, jó és szép gyümölcscsé.

Lehet valaki boldog, ha nem ismeri az igazságot, szívét jóság nem tölti be, és lényét nem hatja át szépség?

Aki tehát boldog akar lenni, akarja az igazságot, a jóságot, a szépséget... – Boldog leszel, ha szép, igaz és jó leszel!

Nélkülözhetetlen az igaz gondolat, érzés, szó és tett! Nélkülözhetetlen a jó gondolat, érzés, szó, tett! Nélkülözhetetlen a szép gondolat, érzés, tett és szó!

Aki szeret, igaz. Aki szeret, jó. Aki szeret, szép. Akkor hát elég annyi, hogy szeressünk?!

Az igaz azért igaz, mert szereti az igazságot. A szép azért szép, mert szereti a szépséget. A jó azért jó, mert szereti a jóságot. – Akkor hát mindent megmagyaráz a szeretet?

Kevés az igaz, kevés a jó, kevés a szép – mégis általuk emberi az élet.

Az igazság bilincseiben, a jóság markában, a szépség hálójában – szabad vagyok!

A kikacagott igaz nevetségessé téve is igaz. A lenézett jó megvetettségében is jó. A megsúfolt szép csúfoltságában is szép. – Félelem nélkül legyünk jók, szépek és igazak.

Az igaz ember az igazság útján jár, és aki cselekszi az igazságot: igaz.

A jó ember a jóság útján jár, és aki gyakorolja a jóságot, az jó ember.

Az a szép ember, aki belül értékes, küllemében kellemes; aki éli a szépséget, maga is szép lesz.

Az igazság értelmünknek fény, a jóság szívünknek melegség, a szépség leheletnyi érintés lelkünkön.

Az igazságért harcolni kell, a jóságot pedig tenni kell! A szépség sem hullik csak úgy magától életünkbe.

Igazzá lenni, jóvá válni fáradtságos küzdelem nélkül nem lehetséges. Úgy tűnik, a szépség inkább kapott, mint szerzett értékünk.

A velünk született szépségért mit tettünk? Mégis erre lesz könnyen hiúvá az ember. A belső szépség az értelem, az akarat és a szív munkájának eredménye.

Ártatlannak születünk, ám csak közreműködésünkkel válunk igazzá és jóvá!

Egyenrangú valóság az igazság, jóság, szépség. Egymást szolgálják. – Elöttem mégis úgy tűnik, hogy a szépnek óriási szerepe van abban, hogy az igazat és a jót felismerjék, elismerjék, becsüljék, sőt akarják és kövessék.

Gyors karrier útján ritkán látni igaz, jó és szép embert. Az igaz, a jó a szép fényében becsület és munka útján ér el tiszteletreméltó eredményt és célt.

Az igaz bátor, a jó nem fél, a szépet nem remegteti aggodalom. Hiszen, ha az igaz igaz, mit vehetnek el tőle? Ha a jó jó, mitől foszthatják meg? A valóban szép kifoszthatatlan. – Az igazság, a jóság, a szépség fölött nincs hatalma sem szellemi, sem fizikai erőszaknak. – Félelem, aggodalom, rettegés nélkül élni annyi, mint igaznak, jónak, szépnek lenni.

Az Igaz nem hivalkodik. (Önmaga értéke eléggé kiált.) Mégis kiáltani kell az igazságot, mert szerény hangját kevesen hallják az információk hangzavarában.

A Jó nem kérkedik. (Önmaga értéke elegendő ajánlás.) Mégis rá kell mutatni a jóságra, mert titkos működését kevesen veszik észre a rossz tettek rikoltó tényei mellett.

A Szép nem szemérmetlen. (Önmaga értéke elég sugárzó fény fátyolon keresztül is.) Mégis rá kell a figyelmet a szépségre irányítani, mert a felszínes, szégyentelen trükkök elvonják tőle a figyelmet, a lélek tekintetét.

Fegyverekben bíznak a hatalmasok. Fegyverek által övéké a győzelem, a hatalom. – Elfelejtik (eszükbe sem jut), hogy minden fegyver, ami eddig volt és majd lesz, tehetetlen az igazsággal, a szépséggel, a jósággal szemben.

A fegyvereken nyugvó uralkodók nevét még a politikai történelem is elfelejti, hát még a hétköznapi ember? Ám az Igazak, a Jók neve, az emberségükben Szépek neve le nem nyugvó napként, mint eszmény fénylenek évszázadokon át.

Szeretnék igaz lenni. Szeretnék jó lenni. – Mit tegyek, hogy szép legyek?!

A pénz igazzá nem tesz. A pénz által jóvá sem lehetsz. Szépséget pénzért venni nem lehet. – Mégis kifizetődő igaznak lenni: a nyugodt lelkiismerettel fizet. A jót a megelégedés teszi gazdaggá. A született és/vagy szerzett szépség jutalma a boldog önértékelés. – Ezekhez mérten mit ér a pénz?!

A hazug fél az igazságtól. A gonosz nem bírja elviselni a jóságot. A rút szívét irigység fojtogatja a szép láttán. Tehát szenved a hazug, a gonosz és a rút. Örvend a szép, a jó, az igaz!

Igaz vagyok, ha gondolataim, szavaim, tetteim összhangban vannak. Jó vagyok, ha szeretem önmagam és ily szeretettel szeretem embertársaim; és ha teljes szívből, egész elméből, minden erőből szeretem az Istent. – Igaz és jó voltom pedig széppé teremt!

Ha azt mondjuk: „igaz” ember, azt a maga teljességéről állítjuk. A „jó” ember sem kívülről vagy belülről az, hanem a maga mivoltában, így a „szép” ember sem lehet csupán azért szép, mert külsejében tetszetős. A maga belső-külső teljességében kell kiváltania tetszésünket, hogy szépnek ismerjük el.

A tüdőt a levegő élteti. A lelket az igazság, jóság és a szépség. Lélegzetvételünk juttatja tüdönkbe a levegőt. „LÉLEKzetvételünk” pedig annyi, mint felismerni az igazságot, a jóságot és látni a szépet.

Lélegzetvétel nélkül nem élhet az ember. „LÉLEKzetvétel” nélkül meghal a lelkünk.

Az igazságot tisztelő igaz. A jóságot szerető jó. A szépség csodálója szép. – Jutalmuk nem marad el.

Amikor egészséges vagyok, szomjazom és iszom az igazságot; akarom és csodálom a szépséget; ölelem a jóságot – éltet engem.

Ha beteg vagyok, a szépség álmokkal vigasztal; az igazság reményemet erősíti; a jóság meggyógyít.

Igazság nélkül szegény vagy, jóság nélkül koldus, szépség nélkül (semmi) üres.

Aki igaz, gazdag. Aki jó, bővelkedik. Aki szép, elégedett.

Az ember, ha *ember*, akkor igaz, jó és szép. Állatnál kevesebb (aljas), ha igaztalan, gonosz és rút.

Az ember korttyal oltja szomját, holott a tenger sem lenne néki elég.

Az ember a megismert igazságnak örül, de csak a Végtelen Igazság tudja kielégíteni.

Az ember bármennyi jót tesz, méltán elégedetlen, hiszen a Jót nem teremtheti meg.

Az ember műveiben szépséget alkot, de szíve csillapíthatatlanul nyugtalan, hiszen vágya a Végtelen Szép felé vonja.

Tenger a vágya az embernek, ám csupán kortyolgatni képes.

Jézus tanítja: gyűjtsetek kincseket a mennyben, ahol sem tolvaj, sem rozsdá, sem moly nem árthat azoknak... Hasonlóan ehhez, a szívünkben gyűjtött kincseknek (igazság, jóság, szépség) sem tolvaj, sem rozsdá, sem moly nem árthat!

Igaz akarok lenni, jó akarok lenni, szép szeretnék lenni. Miért? – Ha önmagamért, önzésem rácsai között rúttá, rosszá, hamissá válók. – Ha másokért, akkor igaz voltom, jóságom, szépségem áldás az emberekre. – Ha pedig Istenért kívánom a jót, az igazat, a szépet (bár az előbbi „másokért” már valamiképpen Ő is), ha törekvéseim mélyén az Isten van, akkor..., akkor töredékes igaz, szép, jó voltom a végtelenbe emelkedik...

Mezítelenül születél, „semmit” nem hoztál magaddal... Helyesebben, hoztad magadban a képességet az igazra, a jóra, a szépre. Tehetség is szunnyadt benned a szépségre, az igazságra, a jóságra.

Mit viszel magaddal, mikor mezítelenül koporsódban fekszel? Semmit, ha igaztalan, gonosz és rút voltál. Ám a személyiség halhatatlan titkos-valóságában viszed *megélt* igazságosságodat, jóságodat, szépségedet!

Egy élet is kevés, hogy a maga teljességében igazzá legyünk. Egy emberi élet is rövid, hogy bensőnk legmélyén, minden „sejtünkben” jókká legyünk. Egy életen át sem tudjuk magunkban megalkotni a szeretetben teljessé váló szépséget.

Mégis tegyünk meg mindent, amire képesek vagyunk. Éljük, ami lehetséges. A töredékesen elkészült „mű”, életünk tökéletessé válásához egy örökkévalóságot ajándékoz nekünk az Isten.

Talán csak erre gondolva, ezt biztosan tudva volt bátor Jézus parancsolni: Legyetek tökéletesek, mint mennyei Atyátok!

Isten (és) az Igazság, a Jóság, a Szépség

Isten igazságával elbűvöl, jóságával melenget, szépségével magához édesget.

Az igazság isteni valóság. Maga Jézus mondja: „Én vagyok az út, az igazság és az élet.”

A jóság lényege isteni. Jézus tanítja: „*Egy valaki jó, az Isten.*”

Isten fénylik a szépségben. Isten szépsége tündökölt át Jézuson a színeváltozás történésekor:
„Ragyogott az arca, mint a nap, ruhái pedig fehérek lettek, mint a napsugár.”

Megismert igazságunk részleges, megtett jóságunk töredékes, alkotott szépségünk fogyatékos – mégis, külön-külön és együtt tanúságot tesznek az Abszolút Igazságról, az Abszolút Jóságról, az Abszolút Szépségről, amely/aki maga az Isten.

Törekednénk-e igazság után, vágyánk-e a jóság után, kívánnánk-e a szépséget, ha nem hordoznánk mélyünkben részlegesen ugyan, de mégis a Végtelent... Az ostyában „elfér” az Isten. Minden igaz, minden jó, minden szép a Végtelent rejt.

Az ember személy. Végtelen igényét csak személy elégítheti ki. Tehát a vágyott, sejtjei mélyén érzett, lélekösztönében akart Igazság, Jóság, Szépség csak Valaki lehet. – A vallásbölcselet és hitünk mondja: Isten.

Az igaz ember Végtelen Igazság nélkül nem élhet. A jó ember Végtelen Jóság nélkül meghal. A lényében szép ember a Végtelen Szépséggel kíván egyesülni. – A végtelenre teremtett embernek egyedül csak az Isten elég.

Aki igazságos, Istenhez hasonlít. Aki jóságos, Isten irgalmát éli. Aki szép, az Isten szépségétől sugárzik.

Az igazság szemét be lehet kötni – a jóság kezeit bilincsbe lehet verni – a szépség arcát le lehet takarni – mégis lát az igazság, cselekszik a jóság és fénylik a szépség, mert gyökerük Isten mélységeibe ér, és lombjukat Isten fénye élteti.

Az Istenben keresett szépséget a világban találok meg, a világ szépsége pedig Istenhez vezet.

Az Istenben sejtett jóság emberi tettekben testesül meg, a jó tettek pedig szívéhez emelik szívem.

Az Isten igazsága igazságainkban fel-felszikkaszt, és e szikrák nyugtatják nyugtalan szellemünk.

Istent az Igaz ismeri, a Jó öleli, a Szép dicséri.

Igaz – jó – szép. De hol a szent?! Ahol együtt az igazság, a jóság, a szépség, ott a szent!

A szentség, mint a fény... Ha a fény színeire bomlik, a szivárvány hét színében gyönyörködhetünk. A szentség „színei”: a jó, az igaz, a szép.

Egypetéjű hármassiker (a szentség szülöttei!): az igazság, a jóság, a szépség.

Az igaz, a jó, a szép valóban testvérek, hiszen atyjuk maga az Isten.

Aki az igazságot keresi, a Teremtő után nyomoz. Aki a jóságot akarja, a Megváltó után sóvárog. Aki a szépséget kívánja, az a Szentlélek ellenállhatatlan vonzásában él.

Csak az tudná az Istent elkerülni, aki képes közömbös lenni a szépség, a jóság, az igazság hatásával szemben.

Őrüdt, aki tagadná a levegőt, hiszen pillanatonként szívja magába. – Lám, mégis van, aki tagadja Istent, holott, amikor igazsággal táplálkozik, jósággal ölelkezik, szépségben gyönyörködik – Istent LÉLEKzi be!

„A katolikus hit az egy Istent a Háromságban, a Háromságot az egységben imádja. Amilyen az Atya, olyan a Fiú és olyan a Szentlélek. Teremtetlen az Atya, teremtetlen a Fiú, teremtetlen a Lélek. Mérhetetlen az Atya, mérhetetlen a Fiú, mérhetetlen a Lélek. Örök az Atya, örök a Fiú, örök a Lélek, azonban nem három az örök, hanem egy az örökkévaló. Miként nem három a teremtetlen, a mérhetetlen, hanem egyetlen a nem teremtett és egyetlen a mérhetetlen.” Így tanít a *Quicumque* hitvallás. Ennek alapján vallhatjuk:

Igaz az Atya, igaz a Fiú, igaz a Szentlélek.

Jó az Atya, jó a Fiú, jó a Szentlélek.

Szép az Atya, szép a Fiú, szép a Szentlélek.

Ám nem három szép létezik, hanem egyetlenegy: a Szépség. Miként nem három jó van, nem három igaz van, hanem egyetlen a teljes Jóság, egyetlen a tökéletes Igazság.

Isten szól hozzám –
minden igazságban üzen.
Látom az Istent –
minden szépségben elém sejlik.
Közel az Isten!
Minden jóságban Ő ölel.

Epilógus

Igazság, jóság, szépség,
tiszteljük, akarjuk, szeretjük,
bár érezzük:
amit elérünk, az mind rész csupán,
töredék az *Egészből*.
(Ám felfoghatnánk-e mi, véges lények
már most,
véges létünkben az Egészet?)
Akarjuk csak a részeket,
szeressük,
hiszen az Egészből részek,
és töredékükben is ajándékozzák
az EGÉSZET,
mint a kerek ostya
a Végtelen Istent.
Áldozzuk
a rész igazságokban, jóságokban,
áldozzuk a töredék szépségekben
a személyes és teljes
Igazságot, Jóságot, Szépséget –
AZ ISTENT!
Az igazság fényében, a jóság erejével,
a szépség szárnyain
SZÁLLJUNK FELÉJE!

Szívdobbanások

Prokop Péter: Hit, remény, szeretet

Bevezető sorok

Keresem a szavakat,
mint a költő, Petőfi Sándor, aki hazafelé egész úton azon gondolkodik, hogyan köszöntse rég
nem látott édesanyját? Kereste a legméltóbb szavakat. Vajon nem vagyunk így mi is,
amikor szavakat keresünk, hogy méltón szóljunk szeretett Istenünkhöz?
A szavakat keresőknek segít e könyvecske. Százszor mondja ki a hit, a remény, a szeretet
szavait.

Még az anyanyelv tudásával sem születünk. Meg kell tanulnunk. Másoktól. Azután alakul ki
sajátos stílusunk, amelyben énünk fejeződik ki.

Az imádság nyelve sem születik velünk. Meg kell tanulnunk. Másoktól. Azután majd saját
bensőnk csak ránk jellemző stílusával beszélünk Istenünkkel.

Anyanyelv tudása teljes emberré fejlődésünkhöz elengedhetetlen. Hasonlóan az ima-nyelv
embervoltunk egészéhez tartozik.

Nem azért fohászok a jó Istenhez, hogy ezek írásban megjelenjenek. Sőt a félelem
érzése tölt el, mit szól Ő, a Megszólított, hogy beszélgetésünkből a magamét másoknak
átadom?!

Kérem, tanúságnak vegyék. Ajándék, hogy szólhattam és soha nem maradt válasz nélkül hitem kérése, reményem vágya, szeretetem igénye.

Rohanó időben hajszoltan élünk. „Semmi sincs időm!” – mondjuk sokszor, ám szívünknek mindig van „ideje” dobogni. Hajszolt rohanásunkban kell, hogy ideje legyen lelkünknek fohászolni.

A fohász a lélek szívdobbanása. Testünk szívdobbanásai az éltető erőt lüktetik minden sejtünkbe. A lélek szívdobbanásai a hitet, a reményt, a szeretetet áramoltatják egész lényünkbe.

Kérem, e könyvecske sorait ne olvassák, hanem már az első pillanatban törekedjenek azonosulni vele, és máris nem érdekesítő vagy unott szöveg, hanem imádság lesz. Imának született abban, aki leírta őket. Az olvasónak is vannak szívdobbanásai. Lelkének is. A sok közül – keresse, melyik az – válassza ki, amelyikkel azonosulni tud. És imádkozza, nem egyszer, nem százszor, „csak” úgy, mint testének szíve, ritmusosan sokszor, és a hit, remény, szeretet élete erősödik, fellobbanó lángként lobog, izzik, mint a tűz, és beteljesedik.

Lelkünk szívdobbanásai olykor sóhajok, olykor suttogások, máskor kiáltások – mindegy, egy sem marad válasz nélkül.

Olykor semmit nem mondunk – e fohászok erre is hangolnak – „csak” hiszünk, remélünk, szeretünk; és Istenünknek meglesz hitünkre, reményünkre, szeretetünkre szótlan válasza.

Uram...

Az imádságban kimondott szavakban ott az Isten, az imádkozó Istene, s ott van ő maga, aki imádkozik.

Uram – hitem Istene, reményem Istene, szeretetem Istene, imádlak téged Istenem!

Uram – keresztelesemkor hitet öntöttél lelkembe, teremtett voltom reménnyel szőve át, s a kegyelem által természetemmé lett a szeretet – óh akkor mit nem köszönhetek Neked?!

Uram – te vagy hitem forrása, reményem táplálója, szeretetemet élteted.

Uram – nem parancsoltad a hitet, nem utasítottál a reményre; a fő- és új parancsban a szeretetet követeled meg.

Uram – hittel látlak, reménnyel érintelek, a szeretetben egyesülök veled.

Uram – hitem siet Feléd, reményem szárnyal, szeretetem célba ér.

Uram – a hit gyökér, a remény rügy, nyíló virág lelkemben a szeretet.

Uram – a hit szárnyai magasságodba visznek, szeretetem mélységeidbe merül – most még csak remélem, add, hogy megtörténjen!

Uram – fény a hitem, a remény melengeti szívem, a szeretet boldoggá tesz engem.

Uram – szerethetlek, ha hitem fel nem ismer és a remény le nem győzi méltatlanságomat?

Uram – a hit megismer, a remény bízik, a szeretet „birtokol” téged.

Uram – hitem éhség utánad, reményem szomjaz téged, szeretetemet kielégíted.

Uram – szerethetlek, hiszen a hit hozzád vezetett és csak benned remélek.

Uram – a hittel létezem, a reménnyel élek, teljessé benned a szeretet tesz.

Uram – hittel törünk eggedbe, remény, hogy odaérünk, ám csak a szeretet érheti el.

Uram – szívünket szeretettel hívja szíved, de remény nélkül, hit nélkül soha nem leszünk a tied.

Uram – hitünk könyörög, mutasd meg magad! Reményünk reméli, megteszed, és végül szeretetünk látni kezd.

Uram – miért a hit, miért a remény, ha nem teljesül be a szeretetben?!

Uram – háromságos Istenünk, csak hit, remény, szeretet juttatja hozzád lelkünket.

Uram – szentháromságos Isten, hiszek benned, Teremtőm, reméllek Téged, Megváltóm, szeretlek Téged, Megszentelőm. Atya, Fiú, Szentlélek – imádlak.

Uram – hitem a láthatónál többet lát, reményem a reményen túliakat reméli, szeretetem megkapja tőled, amit elképzelni sem tud!

Uram – ha megadtad a hit, a remény, a szeretet ajándékát, akkor mit kérjek még?

Uram – akiben él a szeretet, abban látni kezd a hit, csalódás félelme nélkül bízok a remény.

Uram – a benned való hit nem téved, a remény nem csalódik, irántad égő szerelmünk beteljesítetted.

Uram – tudom, nem „odaát” kezdődik pokol és menny. Országod bennem, ha hiszek, remélek, szeretek. Pokol lángjaiként ég bárkiben a hitetlenség, a reménytelenség, a gyűlölet.

Uram – teremts bennem mennyet, növeld hitemet, reményemet, szeretetemet!

Uram – fényben él, aki hisz, erő nem hagyja el, aki remél, fogyhatatlan az öröm abban, aki szeret.

Uram – felém hajolsz a hitben, közelítesz a reményben, a szeretetben megölelsz.

Uram – a hitben mindenre van válasz, a remény nem marad felelet nélkül, értelmünk mégis a szeretetben nyugszik meg.

Uram – zászló lobog lelkemben, Lelked lengeti hitem, reményem, szeretetem.

Uram – Reggel van, mi lesz értelme napomnak? Hiszek, remélek, szeretek. Nem ébredtem hiába ma sem.

Uram – Este van, mi volt értelme napomnak? Hittem, reméltem, szerettem. Nem éltem hiába!

Uram – értelmem sötétjét megvilágítja a hit, akaratom gyöngeségét remény erősíti, kuszált telkemmet a szeretet rendezi.

Uram – aki benned hisz, az emberben is remél, Téged és az embert egyaránt szereti.

Uram – aki szeret, kész a reményre és áthatja a hit.

Uram – kincsem a hit, gazdagságom a remény, mindenem a szeretet.

Uram – hinni, remélni, szeretni annyi, mint élni!

Uram – mit ér az élet hit, remény, szeretet nélkül?!

Uram – a hit, a remény, a szeretet széppé teszi az életet.

Uram – ékesség a hit, bőség a remény, a szeretet szépség!

Uram – egész ember akarok lenni: hiszek, remélek, szeretek!

Uram – sok út vezet hozzád, három biztos: a hit, a remény, a szeretet.

Uram – halálfélelem szorongatja szívem, oldjad föl Istenem a hitben, a reményben és a szeretetben!

Uram – halálommal meghal a hit, megszűnik a remény, örökké a szeretet él!

Uram – a hit olykor kételkedik, bizonytalan néha a remény, a szeretet föltétlen egyesít veled.

Uram – kegyelem a hit, kegyelem a remény, a szeretet te magad vagy!

Uram – hiszlek, reméllek, szeretlek, hiszen hiszel, remélsz bennem és föltétlen szeretsz.

Uram – hit nélkül vak, remény nélkül béna, szereteted nélkül halott lennék.

Uram – a hit keres, a remény közelít, a szeretet találja meg szíved.

Uram – hittel kereslek téged, reménnyel futok eléd, hogy szeretetben találkozassunk.

Uram – lelkem hisz, szívem remél, egész valóm szeret!

Uram – a hit fény, a remény erő, a szeretet hatalom énemben – feléd sodor, Uram.

Uram – aki szeret, a hitben lát, a reményben átölel.

Uram – a hitben lámpásunk vagy, a reményben jövőnk, éltetőnk a szeretetben.

Uram – mindennapjainkban a hit vezet, a remény kísér, a szeretet egedbe emel.

Uram – a hit áttöri a láthatót, a remény szétrepeszti az időt, örökkévalósággal egyesít a szeretet.

Uram – akit szeretsz, abban a hit fénylik föl, a remény bizalommal tölti be és viszonszeret.

Uram – a hit fényszóróként misztériumodat kutatja, a remény bízik, megnyílnak titkaid, a szeretet elmerül benned!

Uram – értelmembe fogad a hit, szívembe vonz a remény, énemet egyesíti veled a szeretet.

Uram – hiszlek, reméllek, szeretlek, Atyám, Megváltóm, Megszentelóm te vagy nekem!

Uram – a hit elém tárja végtelened, végtelened felé nyúl a remény, végtelenedbe juttat a szeretet.

Uram, miért higgyek? Miben reméljek? Kit szeressek? A válasz Te vagy nekem!

Uram – hitem, reményem, szeretetem, ajándékom részemre Istenem.

Uram – a hit kinyitja a szemem, a remény tárja föl a szívem, a szeretetben átölelsz engem.

Uram – a mély hit, a föltétlen bizalom, az utánad vágyó szeretet tévedhetetlenül szívedhez vezet.

Uram – semmi kín ki nem olthatja, semmi öröm fel nem oldhatja a szív hitét, reményét, szeretetét.

Uram – a hit mondja nekem, ki vagy; a remény súgja, bízzam benned; a szeretet hallgat, egyszerűen szeret.

Uram – kell a hit, kell a remény, ám az örökkévalóságban csak a szeretet él.

Uram – a halál küszöbéig vezessen a hit, kíséressen a remény, a szeretet lépje át, hogy országodba jussak.

Uram – ha hiszek, látok; ha remélek, nem csüggedem; ha szeretek, mindenem megvan.

Uram – legmélyén minden hit téged keres, minden remény végső soron benned bíz, minden szeretet utánad éhez.

Uram – a hit csak benned nem csalódik, a remény csak benned teljese, a szeretet csak általad válik teljessé.

Uram – hiszek, rajtad kívül miben-kiben higgyek? Remélek, rajtad kívül miben-kiben bízzak? Szeretek – s mennyi mindent?! – elég csak te vagy nekem!

Uram – hogy életem nem süllyed a semmibe, fenntart a hit, a remény, a szeretet.

Uram – hová menjek hit nélkül, merre remény nélkül, minek – bárhová is – szeretet nélkül?!

Uram – minden hitben az Egyetlen utáni hit sóhaj, minden reményben az Abszolút utáni vágy bízik, minden szeretetben a Tökéletes Szeretet utáni éhség éhez.

Uram – félttem hitemet, mi lenne, ha vak lennék? Félttem reményemet, mi lenne, ha béna lennék? Félttem szeretetemet, mi lenne, ha élön holtá válnék?!

Uram – hiszlek, mert hitet adtál, reméllek, mert reménnyel megajándékoztál, szeretlek, mert öröktől szeretsz Istenem.

Uram – merre mennék hit nélkül, bírnám-e az utat remény nélkül, hová jutnék szeretet nélkül?!

Uram – hit, remény, szeretet. Uram, melyik ment meg engemet?!

Uram – vaknak, bénának, üresnek senkit nem akarsz lelkileg, hittel, reménnyel, szeretettel töltesz be mindenkit, aki megnyílik neked.

Uram – tapogatózás az éjszakában a hit, hajnali derengésben tájékozódik a remény, a nappal fényében lát a szeretet.

Uram – pénz, hír, gyönyör étellel jár ez, de mint árnyék, árnyékot a valóság vet: hit, remény, szeretet.

Uram – életem szükségletek között tengetem, semmi nem ad többet, mint hitem, reményem, szeretetem.

Uram – éhség, szomjúság, érzéki ösztönöm, van, kell, élni nélkülük nem lehet, de mit ér mindez, ha nem lángol szívünkben hit, remény, szeretet?

Uram – törekeny, amit tapasztalok, elkésérít a múlandó; éltet, mi valót mutat, állandóságot ígér: szeretet, hit, remény.

Uram – csendes a hit, szól a remény, énekel a szeretet.

Uram – öröm forrása bennem a hit, bizalmam a reményből fakad, életem pedig a szeretet.

Uram – értelmünket hittel világítsd át, akaratunkat a reménnyel hasd át, szívünket szerelmeddel töltsd be.

Uram – szentháromságos Istenem, magadhoz kötöztél hittel, reménnyel, szeretettel.

Uram – hiszek benned Atyám, remélek benned Megváltóm, szeretlek téged Megszentelóm, Atya, Fiú, Szentlélek – Ámen.

Uram – titok a hit, mégis általa látunk meg téged. Titokzatos a remény, mégis az nem enged elcsüggedni. A szeretet maga misztérium, a legteljesebb élet, amely te vagy Istenem.

Uram – hitben megtalált Istenem, reménnyel átölelt Istenem, szeretlek téged, Istenem!

Uram – szeretetből teremtettél, szeretetből megváltottál, szeretetből megszentelsz, válaszom más nem lehet: hit, remény, szeretet!

Uram – az élet tartalmát megadja a hit, az élet célja felé vezet a remény, az élet értelmével ajándékoz meg a szeretet.

Uram – benső szomjam a hit oltja, reményem szívedig ér, szeretetemnek csak Te vagy elég.

Uram – hétköznapijaimat a hittel, a reménnyel, a szeretettel ünneppé varázsolod!

Uram – mindenem te lettél a hitben, a reményben és a szeretetben.

Uram – akiben ott a hit, remény, szeretet, az a szeretet, a hit, a remény boldogságában él.

Uram – az élet ereje a hit, lendülete a remény, boldogsága a szeretet.

Uram – növeld hitemet, erősítsed reményemet, teljessé tedd szeretetemet.

Uram – hiszek benned – Te vagy az Igazság. Remélek benned – Te vagy a Jóság, az Irgalom. Szeretlek téged – Te vagy a Szépség, a Szentség, az Élet egyedül Te vagy.

Uram – merre? hová? – kérdezi a hit, a remény biztat, és a szeretet megsejti a célt – világosságodban élek Istenem!

Uram – tűz izzik bennem: hit, remény, szeretet.

Uram – hitem legyen gyertyaláng, reményem legyen fáklya, fényező szeretetem – dicsőségedre a világban Istenem!

Uram – kérlek, add kegyelmedet, kételkedés nélkül higgyek, csüggedés nélkül reméljek, áldozatra készen szerezsek.

Uram – szeretlek Istenem, óh hogyan hinnék és hogyan remélnék tebenned?!

Uram – a hit gyökér, a remény szárny, ölelés a szeretet.

Uram – segíts, hogy átlássak vak végzetem és higgyek gondviselésedben!

Uram – segíts, hogy reméljem: a véletlenekben Te szólsz és nyújtod a kezed!

Uram – segíts, hogy mindenek felett szeresselek, hiszen szerelmed élteti életem!

Uram – vagyok, mert hiszek. Élek, mert remélek. Nem halok meg teljesen, mert szeretlek Istenem!

Uram – hitben születik a gondolat. A reményben erősödik. A szeretetben tettekké válik.

Uram – remélünk, mert hiszünk, és ha már hiszünk és remélünk, akkor szeretünk!

Uram – a hit kérdez, a remény várja a választ, a szeretet meghallja szavad.

Uram – tanácsolod: „*Amit akartok, hogy nektek tegyenek, azt tegyétek másoknak.*” Istenem, öröm, ha hisznek, remélnek bennem és ha szeretnek – segíts, hogy a „másikat” hittel és reménnyel, igaz szeretettel ajándékozzam meg!

Uram – új parancsod: „*Szeressétek egymást!*” Istenem, minden emberre, akivel találkozom, akivel együtt élek, hittel, bizalommal nézek, és új parancsod szerint szeretem őket!

Uram – mondottad: „*Ti vagytok a világ világossága!*” Istenem, nem rejthetem véka alá a bennem égő hitet, a bízó reményt és szerelmed szeretetét!

Uram – akarod: „*Lássák jótetteiteket.*” Istenem, teszem, amit hiszek, remélek és szeretek.

Uram – mondod: „*Gyűjtseték kincset a mennyben.*” Istenem, kincsem a hit, a remény a szeretet itt s most és majd a mennyben.

Uram – teremtményed az ember, teremtményed az angyal; vajon melyik a gazdagabb? Hiszen az angyal „csak” szeret, az ember pedig hisz, remél és szeret.

Istenem – hiszek Tebenned, küzdj magadhoz éltetem.

Istenem – remélek Tebenned soha ne engedd el kezemet.

Istenem – szeretlek Téged, öleld át a szívemet.

Istenem – imádlak hitemben, imádlak reményemben, imádlak szeretetemben. Imádlak Istenem.

Istenem – hálát adok a hitért, hálát adok a reményért, hálát adok a szeretetért, hálát adok kegyelmed mindhárom ajándékáért.

Istenem – engesztellek, mert olykor kishitű vagyok, engesztellek, mert olykor ingadozik reményem, engesztellek, mert szeretetem oly változó. Engesztellek Istenem.

Istenem – könyörgöm, hogy kétségek nélkül higgyek, csüggedés nélkül reméljek és önzetlenül szeressek.

Istenem – érintettél – hiszek neked. Érintettél – remélek benned. Érintettél – szeretlek téged. Istenem érints, érintsél szüntelen, hogy higgyek, reméljek, szeressek szüntelen!

Istenem – képzeletemet meghaladja a hit, vágyaimnál többet nyújt a remény, szeretetéhségemet végtelenséged tölti be.

Uram – állítod: „*Senki nem jöhet hozzám, hacsak az Atya nem vonzza.*” Jézusom, tarthatnék-e feléd, ha az Atya nem adta volna szívembe a hitet, a szeretetet és a reményt?

Uram – bátorítasz: „*Én vagyok, ne féljete!*” Hinni, remélni, szeretni annyi, mint nem félni. Bátorságot élethez, halálhoz te adsz Istenem.

Uram – ígéred: „*Aki bennem hisz, még ha meg is halt, élni fog.*” Hiszek benned Uram és nem a halált várom, hanem reménnyel szeretetben az életet, amelyet ígértél.

Uram – kérdezed tőlem: „*Hiszel az Emberfiában?*” Hiszek, Uram! – kiáltom és leborulva imádlak: Benned minden reményem, szeretlek Istenem!

Uram – akarod: „*Legyen hitetek Istenben!*” Akarod Jézusom, mi pedig kérjük: „*Növeld bennünk a hitet.*” Kegyelmed nélkül üresek vagyunk, Lelked által tudunk hinni, remélni, szeretni.

Uram – ránk kiáltasz: „*Mit féltek, ti kicsinyhitűek?*” Félelemtől a hit, szorongásból a remény, kétségbeesésből a szeretet ment meg minket, Istenem.

Uram – kérdezed: „*Hol a ti hitetek?*” Te tudod, amikor úgy érezzük: „elveszünk”, a hit hiányzik belőlünk. Könyörgünk, adj hitet; akkor betölt a remény és nem kételkedik a szeretet.

Uram – „*Ne érints...*” – mondottad Magdolnának. Mégis kérlek, hitben, reményben, szeretetben érinthesselek Istenem!

Uram – nekem is mondd: „*Ha hiszel, meglátod Isten dicsőségét.*” Hiszek, remélek, szeretek, és teremtett világodban látom dicsőségedet, Istenem.

Uram – kéred: „*Legalább tetteimért higgyetek.*” Jézusom., megbocsátod bűneimet, áldozat vagy a misében, ételem-italom vagy kenyérben és borban. Tetteid győznek meg, hogy higgyek, reméljek és szeresselek.

Uram – tőlem is kérdezed – nem háromszor, talán szívem minden dobbanásakor: – „*Szeretsz engem?*” Szívem dobbanásaival vallom: Szeretek Uram hittel, reménnyel. Óh kérlek, mondd nekem majd „akkor”: „*Velem leszel még ma a paradicsomban.*”

Uram – magad kérded: ha újra eljössz, találsz hitet a földön? Neked, csak neked reménnyel őrzöm szeretetben a hitem.

Uram – „*növeld bennünk a hitet.*” Ha nincs hitünk, elveszünk. A hit reménnyel telt élet itt a földön, szeretet-élet a mennyben.

Uram – halljuk szavad: „*Bízzál fiam!*” „*Bízzál leányom!*” Remélünk benned Istenem, reményünk virága a hit, reményünk gyümölcse a szeretet.

Uram – oly szépen ígéred: „*Boldog, aki nem lát és mégis hisz.*” Valóban nem látlak Istenem, mégis hiszek, „*örök életre szökő vízforrás*” a hitem, amelyben ott a remény és él a szeretet.

Uram – hálásan köszönjük teneked, hogy az isteni erények, a hit, a remény, a szeretet emberivé teszik az életet.

Uram – kérem, halálomig kísérjen a hit, kapaszkodjék beléd a remény, és a szeretet Veled lépje át a küszöböt...